

**Kids for Animals, de jeugdclub van de
Dierenbescherming op werkbezoek bij
D'r Kwakkerpool en IVN Gulp & Geul
(zaterdag 02 april 2005 te Wijlre).**

Heel wat mailverkeer vond plaats tussen het bekende Cartils en het plaatsje Heerlen. Ondanks alle drukte zijn er bij ons of de gemeente geen klachten ontvangen over geluidsoverlast van het drukke verkeer. Blijkbaar hadden de inwoners heel veel begrip dat de jeugdige leden van de Dierenbescherming die dag in Wijlre actief wilden zijn.

Zaterdagochtend 11.00 uur arriveer ik op de parkeerplaats bij d'r Kwakkerpool. Natuurlijk was ik weer gereedschap en handschoenen weer vergeten maar ik weet ook dat MaMaMa... Mathilde altijd alles correct heeft geregeld. Ik ben heel erg veel verlegen en stotter daarom ook wel eens en zeker als ik Mama.. Mathilde ontmoet. Een kleurrijk groepje jeugdigen was tijdig door de ouders afgeleverd. Deze jeugdgroep telde blijkbaar 16 jongens (allen al flink op weg naar de volwassenheid) maar helaas bleken er geen meisjes bij te zijn. Ook al had ik geen bril op maar een jurkje is, ondanks mijn slechte ogen, nog steeds duidelijk herkenbaar. Niet alle smoeltjes waren aanvankelijk vrolijk gestemd maar na het moeilijke verhaal van Mathilde kregen de oogjes steeds meer glans.

Met verhalen over salamanders, de verschillen tussen bruine en groene kikkers (de bruine dragen een brilletje op hun zwarte strepen bij de oren) en de padden heeft zij de menigte al spoedig aan haar voeten. Al haar vragen worden door de groep meteen beantwoord en als ze dan niks meer weet kijkt ze naar boven. Natuurlijk gaat ze even in op het gebruik van het gereedschap en is ze een beetje in de war als ze zegt dat je bij vallende bomen "van onderen" moet roepen. Volgens mij komen vallende bomen van boven en om zeker te weten heb ik dat thuis nog even getest. Een van mijn ladders stond mooi tegen een boom maar nu heb ik opeens wel twee halve ladders terwijl er geen enkele boom van onderen kwam. Rare jongens, die houthakkers met hun "van onderen". Nog even een instructie over materiaal en handschoenen en de groep wordt in 4 eenheden gesplitst van 5 mensen (er waren nog een paar IVN-mensen bij gekomen).

Over de brug gaat het dan richting werkplek en elk van de 4 groepjes krijgt een eigen stukje toegewezen. Gelukkig zat ik in groepje 1 en hoefde dus niet ver te loepen en kon meteen aan de slag met veel bomen. In ons groepje alleen broeken dus ik dolblij dat ik in een jongensgroepje was beland. Die wisten allemaal behoorlijk van aanpakken. Ik moest af en toe effe adem halen maar de jongens bleven als een trein, onvermoeibaar, doorgaan. Ik constateerde dat al onze zagen

rood waren en de zon zorgde zelfs nog meer voor hitte. Mijn natte trui verdween dus spoedig in een boom en voor mijn druppeltjes transpiratie heb ik helaas geen plek gevonden. Tjonge , tjonge , wat werd er in ons groepje gezaagd, geknipt, gesleept. Ik moest me haasten om de anderen bij te houden. De takken en stammen vielen bij bosjes, mijn zweetdruppeltjes ook.

Plotseling is de groep verdwenen en ben ik alleen. Eindelijk de kans om uit te rusten. Ik wandel dan lekker rustig naar de parkeerplaats terug maar tot mijn schrik liggen er dan vele lichamen op de brug. Wegduiken lukt niet meer en ik krijg dus een heel verhaal over me heen over klompen (kikkers) en snoeren

(padden) eieren. Salamanders leggen hun eitjes aan de voor ons onzichtbare onderkant van waterplanten. De rest van het verhaal weet ik niet want ik moest weer snel terug naar mijn plek om indruk te maken met al mijn zaagwerk. Even later passeerde een soort processie met een dode pad. Ook zonder bril en zonder jurk zag ik dat het om een vrouwtje moest handelen (de grootte). Na een ruim uurtje ploeteren komt opeens weer een nieuwe IVN-er maar nu met warme soep en andere drankjes. We kunnen deze man (gelukkig) niet te lang laten wachten dus rondom zijn auto was het opeens bijzonder druk. Gelukkig was de zithoek van de gemeente op vele manieren bruikbaar. Het vlees in de soep smaakte bijzonder maar ik kon het niet echt lekker vinden want ik wist wat er met de dode pad gebeurd was. De andere deelnemers waren

minder gevoelig en maakten ruim gebruik van de aangeboden mogelijkheden.

Voor bijna iedereen duurde de rustperiode te lang en dus moest de begeleiding weer met half gevulde magen achter de jeugd aan die weer in of aan een boom fanatiek te keer ging. Alle nieuwe energie van het eten werd omgezet in enorme inzet om de toegewezen taak af te ronden. De een zat driftig te zagen, de ander knipte takken of opkomende boompjes en sommigen zochten

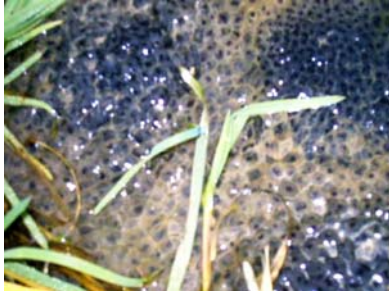
het hogerop. Tot grote teleurstelling waren er opeens de bekende gezichten van vader of moeder te herkennen. We leefden omstreeks 14.00 uur en dat was het vooraf bepaalde moment van afsluiten van deze activiteit voor deze groep. Pappie en/of mammië waren dus op tijd om de kids op te halen.

De eerste vader was misschien wel wat vroeg maar heeft menig uniek plaatje kunnen schieten hoe onze groep met zijn zoon nogal behoorlijk te keer gingen met hun zagen. Ook hij moest opzij voor van boven vallende bomen. Dat zijn schoenen even minder netjes uitzagen, kreeg hij uitgebreid te horen toen mammië hem in de auto wilde meenemen. Hij en vele andere

ouders hebben menig plaatje digitaal vastgelegd. Toen zijn rolletje vol was (ik ben een digitaal zeer ervaren en deskundig) begon hij zich ook nog eens actief met onze klus te bemoeien. (gelukkig voor hem waren en geen bezwaren te horen) Als Kids for Animals deze enthousiaste papa weten te bereiken, hebben we binnenkort te weinig bomen bij d'r Kwakkerpool. Een stukje

verder werd ook nog een vader actief. Als IVN hebben we dus de activiteiten rond 14.30 uur wel moeten staken want we willen geen kaal natuurgebied en vermoeide vaders. Als ze echt heel lief zijn, zoals jullie altijd beweren. mogen ze van ons volgende keer proberen of

sommige bomen taaier zijn dan andere bomen. Bovendien hebben we mogelijk binnenkort weer een unieke plek om actief te zijn (padden – kikkers -vleermuizen – konijnen – insecten - uilen, enz) Ik wil dat alles beslist op een veilige afstand zien zonder dat ik weer als fotograaf de hele dag met een zaag in mijn handjes rondloop. Ik heb geprobeerd maar een zaag knipt niet echt geweldig, ook niet als je er op stampt, springt of buigt.

Het aantal kids wordt na 14.00 uur na enig aandringen snel minder ofwel afgevoerd. De materialen zijn na enkele tellingen weer compleet. Alle kikkers, salamanders en padden zijn blij dat de drukte voorbij is. Een kop koffie en nog even napraten over ervaringen besluiten deze schitterende dag. Zowel IVN als Kids for Animals ervaren deze dag als bijzonder positief.

Een tip: nodig een volgende keer ook de ouders uit om aan zulke evenementen deel te nemen. Ze hoeven die dag dan niet heen en weer te reizen en kunnen bovendien lekker genieten van activiteiten in de natuur. Over zoiets moet je niet alleen lezen en voor je kinderen

bewaren maar juist zelf mee proberen te maken. Echt een aanrader. Kids for Animals is een leuke club waarin dus van alles is te beleven voor kind maar ook voor ouders. Je kunt er zoveel plezier aan beleven. Nadeel: als vrijwilliger ben je soms menig uurtje actief zonder betaling of vergoeding maar meestal is het wel genieten !!!

Een zeer tevreden gevoel en prachtige beelden begeleiden mij naar huis. De eerste kruising brengt mij helaas weer in de drukke realiteit. Bovendien blijft er iets blijft de hele tijd in mijn hoofd draaien: Mamama..... Ik zal onze Mathilde maar even vragen als ik de bril bij me heb want anders geloof ik mijn oren niet.